Estonsko – Räpina – 11.–19. 5. 2024

Do Estonska jsme cestovali letecky s přestupem ve Varšavě. Čekání na varšavském letišti nám zpestřila dívčí část výpravy. Té se podařilo při hledání toalety opustit letiště a bez pasu se pokusili vrátit zpět k nám. Naštěstí se vše velmi rychle vyřešilo, zejména za pomoci velice chápavé ochranky. Na malinkém (ale o to elegantnějším) letišti v Tallinnu již proběhlo vše v pořádku. Místní hromadnou dopravou jsme dojeli přímo před hostel Fat Margaret's, kde jsme se ubytovali. Odpoledne a podvečer jsme trávili v centru Tallinnu a potkali jsme se se slovenskou skupinou. Druhý den ráno jsme se společně my i Slováci vydali do námořního muzea, kde jsme hned u vstupu potkali českého ministra vnitra Víta Rakušana, mimochodem povoláním učitele dějepisu. Popovídal si s dětmi a popřál jim hodně štěstí v programu Erasmus. Z muzea jsme byli nadšení. Mohli jsme navštívit skutečnou ponorku a zjistit, jak v ní probíhal život v klidných dnech i při bojovém útoku. Prohlédli jsme si velké množství exponátů uvnitř muzea i interiéry lodí zaparkovaných za hlavní budovou. V muzeu jsme i obědvali, a tak jsme tam mohli strávit většinu neděle. Odpoledne jsme si prohlédli zmodernizované části města kolem přístavu a večer se sešli s italskou skupinou. Francouze a Estonce jsme potkali až ráno u společné snídaně v sousedním hotelu.

Námořní muzeum v Tallinnu – Eesti Meremuuseum

Námořní muzeum v Tallinnu – Eesti Meremuuseum

Toto i fotbalisty u přístavu překvapilo

Před radnicí v Tallinnu

Dopoledne jsme již všichni účastníci Erasmu trávili společně. V muzeu PROTO pro nás byl připraven neuvěřitelný program. Celé muzeum je v prostorách původní továrny na ponorky a název je odvozen od slova prototyp. Studenti si zde mohli vyzkoušet pomocí virtuální reality řadu technických vynálezů, zejména těch, které nikdy nebyly úspěšně realizovány a které známe jen z děl Leonarda da Vinci nebo ~~Jula~~ Julesa Verna. Byla pro nás připravena dílna, během které jsme se více dozvěděli o horkovzdušných balónech a ve skupinách si takový balón sestrojili. Během práce měli také studenti z různých zemí příležitost se seznámit.

Létající stroj v muzeu PROTO

Výroba horkovzdušného balónu v muzeu PROTO

Odpoledne jsme se již všichni společně vydali do městečka Räpina uprostřed lesů poblíž ruských hranic. Večer se studenti ubytovali u svých nových estonských přátel.

V úterý ráno jsme byli přivítáni ve škole v Räpině, kde každá výprava seznámila ostatní studenty se svou zemí a městem, ze kterého pochází. V mezinárodních skupinkách se studenti účastnili workshopů s různou tématikou, aby si prohloubili své jazykové schopnosti. Společným jazykem byla samozřejmě angličtina. Všichni jsme se ale dozvěděli řadu užitečných estonských slovíček, mimo jiné spojených s ekosystémem lesa. My učitelé si umíme objednat kávu a slušně za ni estonsky poděkovat a studenti -umí estonsky říct i ledacos jiného.

Seznamovací hra: Najdi někoho, kdo...

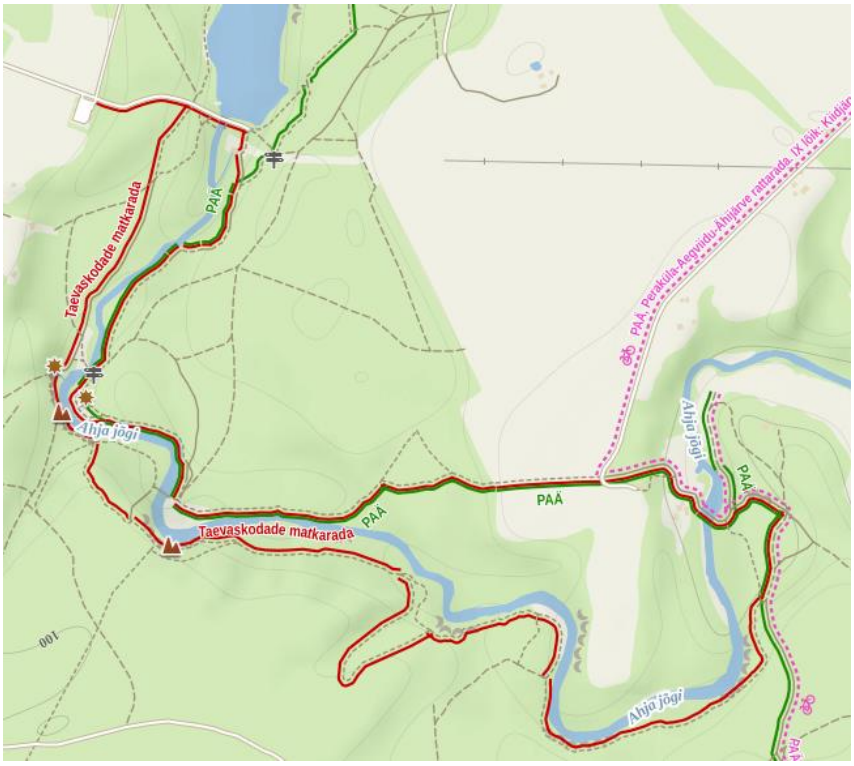

Prohlubování jazykových schopností při výrobě společné lodě

Odpoledne jsme si prohlédli školu i její venkovní sportoviště, která využívají po vyučování i ostatní obyvatelé města. Poté se studenti opět rozdělili do skupinek a vyrazili si prohlédnout městečko. Průvodce jim dělali estonští přátelé. Skupinky jsme potkávali všude po okolí a moc nás těšilo, jak si volný čas společně užívají. Většinou skončili u místního jezera, kde si povídali a hráli volejbal či fotbal.

Ve středu jsme se vydali prozkoumat estonské lesy. Autobusem jsme odjeli k vesnici Taevaskoja a zamířili k místní turistické atrakci. Bylo nám řečeno, ať jsme obutí na turistický výšlap. To nás opravdu překvapilo, jelikož jsme za celou dobu našeho pobytu neviděli nic, co by připomínalo kopce v Česku (nebo obecně kopce). Ale přece jen jsme se nějakého převýšení dočkali. Řeka Ahja tady do krajiny vyřezala v devonských pískovcích překrásné zákruty a vytvořila zajímavé skalní útvary.

Prošli jsme celou naučnou stezku Taevaskodade matkarada a zamířili k místnímu vzdělávacímu centru. Zde jsme se dozvěděli další informace o ochraně lesů v Estonku. Rozloha zdejších lesů je neuvěřitelná, Estonsko je totiž jednou z evropských zemí s nejvyšší mírou zalesnění (kolem 50 % území). Místní průvodci nás seznámili nejen s místními dřevinami, ale vyrazili s námi i na odchyt brouků. Ty jsme si samozřejmě opatrně prohlédli a pustili zpět do přírody.

Mapa naučné stezky u Teavaskoja
https://mapy.cz/turisticka?x=27.0610549&y=58.1109890&z=15

Naše paní průvodky ze správy lesa. Na ostatních fotografiích jsou studenti v rezervaci Taevaskoja

Kromě brouků Janko ulovil i žabku v říčce, která vyvěrala v jeskyni v pískovcové skále. Získal tak obdiv dívek ze všech pěti zúčastněných zemí. Pak jsme se již vydali do vzdělávacího centra Kiidjärve külastuskeskus, kde jsme se dozvěděli více o lesních zvířatech v rámci interaktivní výstavy.

Pískovcová jeskyně s pramenem

Jankův úlovek

Celý zbytek odpoledne jsme trávili ve Valgesoo. Jedná se o rozsáhlé rašeliniště, kterým vede naučná stezka. O jak moc velkou se jedná oblast jsme měli možnost zjistit z rozhledny. Nic podobného jsme ještě neviděli. Rašeliniště známe i z Česka, ale rozhodně ne tak rozsáhlá. Na naučných cedulích jsme si přečetli vše o rašeliníku, o tom, jak roste a jak z jeho odumřelých částí vzniká rašelina.

Pohled na Valgesoo z rozhledny. Všude, kde jsou ty nižší a tmavší stromy, je i rašelina.

Estonští studenti pro nás na konci stezky připravili překvapení. Seznámili nás s místní zvyklostí – pečení na ohništi. Pečení na ohni je nám samozřejmě velmi dobře známé. To, že budeme mít večeři pečenou na ohni, překvapilo nejvíce Italy. Ale i pro nás to byl nevšední zážitek.

Povalový chodník v rezervaci Valgesoo

Naše cesta končila na místě určené pro pikniky. Stálo tam kovové, částečně zakryté ohniště a obrovská mísa kynutého těsta. Toto těsto se namotalo na dřevěnou větev a opeklo. Estonští studenti k tomu otevřeli spoustu domácích marmelád různých příchutí. Dozvěděli jsme se, že sběr ovoce a domácí marmelády jsou ve všech estonských rodinách naprosto běžné. Chutnaly skvěle~~, . Lepší než od našich babiček a prababiček. A to je, co říct.~~

Pečení kynutého těsta na ohništi

Některým studentům pečené těsto nechutnalo, jelikož ho neuměli správně upéct a měli ho spálené, či naopak syrové. Někomu spadlo i do ohně. Byla to opravdu legrace a všichni jsme si společný podvečer moc užili. Ti šikovnější pomáhali hladovým v pečení. Moje pečivo mi z velké části snědly naše holky, které v pečení nebyly příliš úspěšné a došla jim trpělivost.

Ve čtvrtek jsme se zaměřili na hospodářské využití lesa. Rozdělili jsme se do dvou skupin, abychom byli v menším počtu, a jeli navštívit dvě místní dílny. Po prohlídce jsme se vystřídali, aby nikdo o nic nepřišel.

První exkurzi jsem s některými studenty absolvovala v dílně na zpracování dřeva. Jednalo se o dílnu na výrobu dřevěných domů, chatek a zahradních domků OÜ Varola. Je to malý podnik, a přesto dokáže zásobovat svými výrobky celou Evropu. Ve firmě pracuje jen hrstka zaměstnanců. Nás dílnou provedl její majitel. Ukázal nám místnost, kde jediný zaměstnanec zpracovává zakázky. Přijme požadavky od zákazníka a pomocí softwaru zpracuje model požadovaného výrobku. Tento model pak rozvrhne sám, jak velká prkna a s jakými případnými otvory a zářezy budou potřeba tak, aby se využilo řezivo bez zbytečných zbytků. Tyto plány se nahrají do řezacích strojů a ty už si téměř vše ohlídají sami. Za asistence několika zaměstnanců z dílny vychází hotový produkt. Tím jsou krabice s přesně nařezanými díly, které si zákazník poskládá již sám či za pomoci jiné stavební firmy v místě bydliště. Je to vlastně takové lego pro dospělé. I my jsme si takový domek z připraveného materiálu zkusili poskládat. No dobře, nebyl to domek, ale domeček. Tedy vlastně kadibudka, která má stát u místního hřiště. Ale jsme na ni patřičně hrdí.

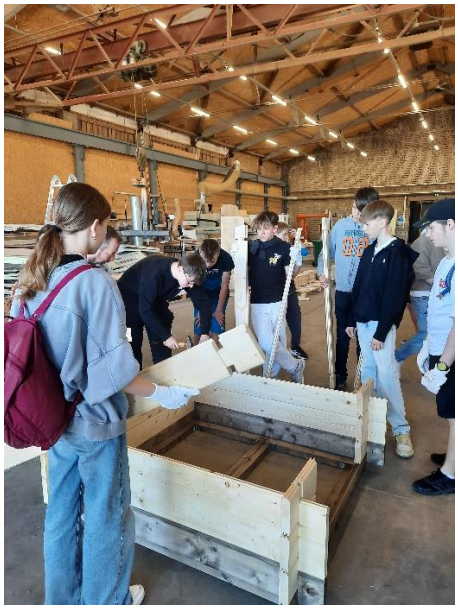

Exkurze ve firmě OÜ Varola, průvodcem je pan majitel

Jelikož jsme v Estonku, kde si lesa a dřeva velice váží, nesmí ani případný odpad přijít na zmar. A tak se tu ještě kromě domků vyrábí paletky z pilin k topení v kamnech.

V dílně jsme se také dozvěděli mnoho informací o dřevě. Poznali jsme, jak se jednotlivé druhy stromů liší ve tvrdosti a barvě dřeva. Vysvětlili nám, jaká dřeva se hodí pro takovéto zpracování i jak se liší jejich cena.

Montáž kadibudky ve firmě OÜ Varola

Po exkurzi jsme odjeli do druhé dílny. Jednalo se o firmu PolarDeco (Polarmoss), kde nám místní zaměstnankyně ukázaly, jak obarvují lišejník dutohlávku sobí a následně z něj vyrábí dekorace, které můžeme najít i u nás v Česku. Sami jsme si u nich takovou dekoraci vyrobili a odvezli domů.

Výrobky studentů byly moc pěkné. Jen jejich skladování bylo náročné, a hlavně jejich převoz letadlem zpět do Prahy.

Tabulka ze vstupních dveří di firmy Polar Deco

Vyrábění dekorací ve firmě Polar Deco

Odpoledne jsme se všichni přesunuli k Čudskému jezeru. Toto jezero jsme všichni velmi dobře znali ze školních atlasů, ale nikdo z nás tady ještě nebyl. Občerstvili jsme se v räpinském přístavu a přes vodu hleděli na druhý břeh. Až tady nám skutečně došlo, jak blízko ruských hranic Räpina je.

Večer byla pro nás připravena fascinující závěrečná ceremonie plná zpěvu a tance. V Estonsku zpívá krásně téměř každý, ale to, co jsme slyšeli zde, bylo úžasné. Byl to opravdu velkolepý koncert. Každý student dostal certifikát o účasti na projektu v Estonsku a dáreček, aby na tento týden nezapomněl.

Všichni společně jsme zazpívali estonskou píseň, kterou jsme se za- týden naučili

Převzetí certifikátu za účast na projektu Erasmus v Estonsku

Záběr z vystoupení na závěrečné ceremonii

Páteční dopoledne jsme strávili na venkovních sportovištích u školy. Studenti byli rozlosováni do skupin, které se postupně prostřídaly na připravených stanovištích s aktivitami. Bohužel jsme se po společném dopoledni již museli rozloučit s některými estonskými studenty. Na cestu do Tartu se již s námi někteří nevydali.

Skupinová fotografie u školního hřiště

Jedna z dopoledních aktivit

Loučení v Räpině s některými estonskými studenty a odjezd do Tartu

V Tartu, hlavním městě kultury pro tento rok 2024, jsme strávili celé odpoledne. Po krátké společné prohlídce města se studenti rozdělili do menších skupinek, aby si se svými přáteli užili poslední odpoledne. V Tartu jsme se již rozdělili. Estonská skupina se vrátila zpět domů do Räpiny a ostatní čekala cesta do Tallinnu a na letiště. Jenže my, tedy česká skupina, jsme Tallinn dobře poznali již na začátku naší mobility. Proto jsme z Tartu pokračovali do Rigy, hlavního města Lotyšska, a udělali jsme dobře.

Paní učitelka Lenka Pavelková v Rize strávila během svých studií celý školní rok, a tak se stala naším průvodcem. Město jsme prochodili doslova skrz na skrz. Celkem jsme ušli přes 22 km a navštívili mnoho zajímavých míst. Dokonce i taková, která běžnému turistovi unikají, jako byla například Moskevská čtvrť se zbytky vypálené synagogy a místním hřbitovem.

Studenty nejvíce zaujala expozice v muzeu okupace a výhled z Lotyšské akademie věd.

Riga – Akademie věd, z jejíž věže jsme si prohlédli město.

Před českým velvyslanectvím v Rize

Studenti si celou trasu Rigou zaznamenávali do mapy

Zpět na hotel jsme se dostali až kolem jedenácté večer strašně unavení, ale spokojení. Jsem pyšná na naše studenty, jak celou mobilitu zvládli, i když to bylo někdy velmi náročné, ukázalo se, že jsou velmi samostatní, praktičtí a jazykově slušně vybavení.

Druhý den brzy ráno jsme se místní dopravou dostali na letiště a odletěli zpět domů, většinu cesty jsme prospali